

Sygn. akt II KO 36/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **B. R.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 29 września 2020 r.,

w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 stycznia 2017 r., sygn. akt XVIII K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany B.R. złożył sporządzony przez siebie datowany 31 maja 2020 r. wniosek o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 stycznia 2017 r., sygn. akt XVIII K (...), jednocześnie zwracając się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. W uzasadnieniu wskazał, że „Prokuratura oraz Sąd odmówili możliwości mediacji oraz spłatę należności w w/w sprawie co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku” oraz że „Sąd nie przesłuchał

w sprawie urzędnika Urzędu Celnego w W. , a przesłuchanie jego mogłoby mieć znaczny wpływ na wydanie kary”.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2020 r. skazany został wezwany do wskazania w terminie 7 dni, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (art. 545 § 3 k.p.k.), jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 k.p.k. oraz art. 540a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie II AKa (...). W określonym terminie B. R. złożył pismo, w którym podał imię i nazwisko osoby (M. K.) – według niego "inicjatora całego przedsięwzięcia związanego z firmą D." i twierdził, że cyt. „to ja zostałem oszukany przez tego mężczyznę i niewinnie skazany na 6 lat bezwzględnego pozbawienia wolności”. Nadmieniał, że fakt ten przedstawił prokuraturze podczas śledztwa, jednak został on zlekceważony i nie sprawdzony, a sprawa M. K. i jego firmy całkowicie pominięta. Zastrzeżenia B. R. budzi też zaniechanie prokuratury i Sądu, polegające na niezwróceniu się do chińskiej firmy reprezentowanej przez M. K. o ustalenie płatności z firmą D. oraz nieprzesłuchaniu funkcjonariusza Urzędu Celnego w W., którego nazwiska nie pamiętał, a który jest „istotnym świadkiem, ponieważ prowadził wobec M. K. inne postępowania”. Skazany ponownie zwrócił się o przyznanie obrońcy z urzędu argumentując, iż przebywa w zakładzie karnym, gdzie nie jest zatrudniony i nie stać go na ustanowienie obrońcy z wyboru.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest dotknięty brakami formalnymi (wbrew wymogowi z art. 545 § 2 k.p.k. nie został sporządzony przez adwokata, względnie inny podmiot fachowy, nie został też opłacony), jednak bez wzywania autora do usunięcia tych braków, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności. Treść pism skazanego nie wskazuje też na potrzebę wyznaczenia mu obrońcy z urzędu (z czym wiąże się generowanie wydatków Skarbu Państwa) w celu zbadania sprawy pod kątem istnienia przesłanek wznowienia postępowania.

B. R. uważa, że został skazany niesłusznie. W takim jednak wypadku powinien przynajmniej uprawdopodobnić zaistnienie przesłanki wznowienia postępowania określonej w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., tj. ujawnienie się po wydaniu prawomocnego

wyroku nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że nie popełnił przypisanego mu czynu. W obu pismach tego nie uczynił, bowiem nie twierdził, że po wydaniu skazującego go wyroku ujawniły się takie fakty lub dowody, natomiast podnosił, że postępowanie w jego sprawie było dotknięte brakami z powodu niezbadania roli, jaką odegrał M. K. w wyłudzeniu od firmy D. usług transportowych oraz nieprzesłuchania funkcjonariusza Urzędu Celnego, który miał wiedzę o innych przestępczych zachowaniach wymienionego.

Niezależnie od tego, że skazany nie uprawdopodobnił zaistnienia wspomnianej przesłanki wznowienia postępowania, trzeba podkreślić, iż z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że organ ten miał na uwadze, że składając wyjaśnienia B. R. tłumaczył, że to on został oszukany przez swojego kontrahenta – osobę o personaliach M. K. – wobec którego działał z pełnym zaufaniem, jednak wersję tę uznał za „całkowicie niewiarygodną”. W ocenie Sądu była ona „nie tylko całkowicie nielogiczna i niezgodna z zasadami doświadczenia życiowego, ale wręcz wysoce naiwna”. Zwraca też uwagę okoliczność, że to stanowisko Sądu *meriti* w apelacji wniesionej przez obrońcę ówczesnie oskarżonego nie zostało wprost zakwestionowane, zaś w uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że „cały proceder działania oskarżonego został prawidłowo ustalony i wyartykułowany przez sąd pierwszej instancji”. Gdy chodzi o pracownika Urzędu Celnego, którego nazwiska skazany nie był w stanie podać, to z materiałów sprawy wynika, że chodzi mu zapewne o K. S. . Jego osoba również była w polu widzenia sądów orzekających, przy czym Sąd odwoławczy uwzględniając, że według obrońcy prowadził on inną sprawę M. K., wyraził pogląd, iż Sąd pierwszej instancji „prawidłowo uznał, że dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania”. Celowe będzie zauważyć, że ostatecznie sposób procedowania w sprawie B.R. został uznany za prawidłowy przez Sąd Najwyższy, który postanowieniem z dnia 15 marca 2018 r., II KK 87/18, oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez jego obrońcę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.